

[Bernhard Baunsgaard]

og det er blevet sagt her fra denne talerstol, at det er, fordi det skal gå hurtigt.

Jeg nærer tillid til, at når Dansk Flygtningehjælp får tid til at undersøge sagen, får tid til at fremlægge den og får lov til at lade en asylansøger, der ansøger om at få flygtningestatus, selv komme; så vil det være tilstrækkeligt til at forklare en rimelig sag for de øvrige nævnsmedlemmer, men det vil ikke være nok i et hasteudvalg. Det er en absurd sammenligning, man foretager.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg skal henstille, at det nu bliver sidste omgang med korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil blot gøre det helt klart, at for så vidt angår procedurebeslutningen, om der kan anordnes skriftlighed, eller om det skal være mundtligt, så har Dansk Flygtningehjælps repræsentant jo mulighed for at træffe afgørelsen helt alene. Der skal være enstemmighed, og hvis Dansk Flygtningehjælps repræsentant ikke kan acceptere det, så er der ingen af de to andre, der vil kunne tvinge ham eller hende til det.

Ebba Strange (SF):

Egentlig synes jeg, det er lidt pinligt, at vi først har denne anden behandling nu, hvor vi nærmer os midten af maj, efter at det lovforslag, vi har til anden behandling, blev fremsat den 19. marts, for vi ved, at det er et lovforslag, som berører nogle personer meget nært og er meget følsomt for dem.

Når det har taget så lang tid i udvalget, er det jo på grund af de uoverensstemmelser, der har været mellem partierne i udvalget, og det fælles ønske, der samtidig har været om at prøve, om vi ikke kunne nå til enighed.

Uenigheden er udsprunget af, at nogle konkrete afgørelser fra flygtningenævnet fik et flertal af partier her i tinget til at foretage en udlægning af den gældende udlændingelov, som gik på, at justitsministeren havde en hjemmel til i ganske særlige tilfælde at give opholdstilladelse til folk, der søgte asyl, selv om de ikke var blevet godkendt som flygtninge. Det mente justitsministeren ikke at han havde, og på den baggrund udarbejdede det flertal af partier så et forslag til en ny

bestemmelse i udlændingeloven, som skulle sikre, at justitsministeren fik den bemyndigelse, som vi mente at han havde, men som han ikke selv mente at han havde.

Det har så afstedkommet, at også andre partier, regeringspartierne, er kommet med nogle forslag til ændring af udlændingeloven, og det kan da måske være rimeligt nok, men i virkeligheden kunne man efter min opfattelse have nøjedes med at behandle det forslag, som er indeholdt i lovforslag nr. L 201, § 1, nr. 1, for det var jo i virkeligheden det, hele sagen handlede om, dengang vi fremsatte lovforslaget.

Det er jo i høj grad alle de andre ting, der har fået sagen til at trække i langdrag, de ting, som nu just har været debatteret gennem korte bemærkninger, og som jeg da selvfølgelig også gerne vil knytte nogle bemærkninger til.

Men allerførst vil jeg sige, at enighed eller ikke enighed: jeg forstod på hr. Hagen Hagensen, at han i sit indlæg på regeringspartierne vegne stadig væk gav udtryk for, at de simpelt hen var imod nr. 1 i lovforslag nr. L 201, og hvis det er tilfældet – og det er jo det, hele sagen drejer sig om – så kan det altså godt blive svært at nå til enighed. Men det vil jeg da godt have klaret af, om ikke her så i hvert fald oppe i udvalget.

Så er der de andre ting, som der er uenighed om. Jeg var egentlig glad for de oplysninger, som hr. Bjørn Elmquist gav om de lange ventetider i Schweiz, for der var jo lige ved at skabes en desperat stemning i Danmark her omkring nytårstid, hvor nogle – også med tilknytning til regeringspartierne – gav udtryk for, at det var, som om vi var ved at blive oversvømmet af flygtninge i Danmark og nu var ved at nå en grænse for, hvad vi kunne klare, og en situation, der næsten var katastrofal.

Det har været vigtigt for socialistisk folkeparti i den periode at sige, at i forhold til, hvad andre europæiske lande har ydet af asyl til flygtninge, også fra tredjelande, er det, Danmark hidtil har ydet, kun en dråbe i havet. Det er et grundlæggende humanistisk princip for socialistisk folkeparti, at vi heller vil give opholdstilladelse til et menneske for meget, et menneske, der føler sig forfulgt, og som bliver ødelagt psykisk af at få et afslag på sin asylansøgning, end vi vil smide en for meget ud igen. Det er det grundlæg-